

Dávka z kulometu na nelegální migranty funguje nesrovnatelně lépe než dávka sociální. V čele EU stojí ožralý gauner s partou dalších všehoschopných gaunerů. Politický poradce hovoří

28.07.2018 5:15

ROZHOVOR Politický a marketingový poradce Michal Walter Kraft říká, že by se mělo na legální migranty střílet v případě, že neposlechnou výzvu k tomu, aby nepřekročili hranice. „Pokud neposlechnou výzvu k otočení své lodi, tak proč bychom nemohli? Po Němcích jsme za 2. světové války také stříleli a nikdo nezkoumal, zda v daném tanku či letadle sedí opravdu přesvědčený nacist. To, zda jede útočník v ponorce nebo na gumovém člunu a zda si zbraně veze s sebou, nebo je získá až později, nehraje roli. Totéž platí o druhu zbraní; je jedno, zda jde o kámen, samopal, nůž, nebo – jak říkal Muammar Kaddáfí – dělohy muslimských žen,“ říká Kraft.

Nedávno se konal summit NATO. Co z něj lze vyčíst?

Nedávný summit NATO ukázal několik zajímavých věcí. První z nich je, že v čele EU stojí nesvéprávné individuum, které pohrdá Evropany. Snad nebude mé hodnocení příliš příkré, když řeknu, že něco podobného je u nejvyššího politického představitele EU poněkud v nepořádku.

Není vaše hodnocení opravdu příliš tvrdé?

Paňácovitě pohyby a tupý, alkoholický výraz pana Junckera v momentě, kdy ví, že je něj upřena pozornost celého civilizovaného světa, by šlo považovat jen za zábavnou kabaretní vložku. Problémem ale je, že předseda Evropské komise je opravdu nejmocnějším mužem EU, který má, mimo jiné, velký vliv na obrannou politiku EU.

Pořád v tom ale nevidím pohrdání Evropany.

Veřejné, demonstrativní urážení a fackování premiérů evropských zemí je v moderních dějinách bezprecedentní. Něco takového se nedá vnímat jinak, než jako otevřená urážka všech obyvatel země, kterou fackovaný premiér reprezentuje. To, že nenásledovalo žádné vysvětlení, či snad dokonce omluva a odchod z funkce, velice dobře ilustruje atmosféru na evropském byrokraticko-aristokratickém dvoře. Vztah šéfa EU a premiéra členské země není vztahem dvou partnerů, ale vztahem pána a sluhy. Ze strany pana Junckera jde o jasnou demonstraci pohrdání Evropany. Proti současnému předsedovi Evropské komise byl Adolf Hitler či Josef Stalin ukázkou taktu a noblesy.

Další závažnou věcí, kterou summit ukázal je, že NATO se zřejmě čím dál více bude rozdělovat na evropskou a americkou část. Z pohledu Američanů jde o logický krok. Současná Evropa je pro ně větším problémem, než přínosem. Hloubku naší krize pak dokazuje fakt, že se evropská politická reprezentace upřímně diví či dokonce pohoršuje nad tím, že Donald Trump se hodlá starat

především o americké zájmy. Prezident USA se drze chce starat o zájmy USA! O čí jiné zájmy by se asi tak měl starat? Že je něco takového pro naše euroaristokraty nepochopitelné, poměrně dobře ukazuje, že jsme v daleko větším průšvihů, než se ještě nedávno mohlo zdát.

Z pohledu Evropanů je ale asi nejdůležitější a nejhorší zprávou ze summitu ta, že se nebude nic měnit na evropské bezpečnostní politice. Ta má totiž úplně jiné cíle, než zajistit naši bezpečnost.

Z čeho tak soudíte?

Vše se dá dobře demonstrovat na příkladu zahraničních misí Armády ČR, které byly nedávno schváleny naší Sněmovnou. První z nich je posílení vojenské přítomnosti na hranicích s Ruskem. Kdyby někdo dostal za úkol (jako, že určitě dostal) vymyslet, jak komunikovat naše ohrožení ze strany Ruska, tak, aby se měl čeho chytit, bude zadavateli klást (jako, že určitě kladl) zhruba následující otázky:

- Tvrdí Rusové, že jejich nejvyšším posláním je dobýt a obsadit Evropu?
- Tvrdí Rusové, že Evropané jsou méněcenní a je potřeba je buď porušit, zotročit, nebo vyhladit?
- Proudí z Ruska do Evropy stovky a tisíce Rusů denně?
- Obsazují Rusové části evropských měst a zavádějí v nich své vlastní zákony?
- Zabíjejí a znásilňují Rusové Evropany v evropských zemích, nebo jinde ve světě?
- Žádají Rusové po Evropanech peníze na pokrytí svých životních nákladů?
- Žádá ruská vláda po Evropě peníze výměnou za to, že přestane posílat další Rusy na evropské území?
- Žádají pro sebe Rusové žijící na území evropských států nějaká zvláštní privilegia?
- Páchají Rusové na území evropských států teroristické útoky?

Každý, kdo je schopen a ochoten vnímat realitu, musí na uvedené otázky odpovědět záporně. To však vůbec neznamená, že by se všechny výše zmíněné věci opravdu neděly. Naopak; uvedené bezpečnostní hrozby jsou bohužel realitou, ovšem nepřicházejí z Ruska, ale především z Afriky a z Blízkého východu. Samo Rusko je naopak dokonce touto bezpečnostní hrozbou postiženo podobně jako my. Naše protiruská mise nás tedy dostává do situace, kdy posilujeme obranu hranice, ze které dnes žádné skutečné nebezpečí nehrozí, zatímco hranici, přes kterou k nám zcela prokazatelně už několik let proudí násilí a destabilizace, necháváme bez ochrany. Dnešní Evropu můžeme přirovnat k Felixi Holzmannovi v jeho slavném skeči s aluminiovým klíčkem: nehlídáme tam, kde je potřeba, ale tam, kde se nám lépe hlídá. Tato scénka je vtipná dodnes a když ji pan Holzmann psal, tak ale jistě netušil, že tvoří myšlenkový základ evropské obranné doktríny pro konec druhé dekády třetího tisíciletí.

Proč se tedy Rusko označuje za největšího nepřítele Evropy?

Protože jím opravdu je. Není ovšem nepřítelem běžných Evropanů, ale euroaristokracie. Rusko ukazuje, že multikulturalismus, genderismus, feminismus, homosexualismus a další nástroje neomarxistické kulturní revoluce nutně nemusí být státní doktrínou západní země. To je pro eurošlechtu, která tvrdí, že bez toho nelze existovat, samozřejmě nebezpečné. Co kdyby si to uvědomili také obyvatelé členských zemí EU a rozhodli se, že všechny uvedené destruktivní pavědy

a politicko-filozofické směry přestanou financovat? Navíc, Rusko je nepřítelem neomarxistů už od roku 1924, takže dnešní neomarxističtí revolucionáři stojící v čele Unie pokračují v boji svých předchůdců. Rusko si samozřejmě nemůžeme nijak idealizovat – je to velmoc, která prosazuje své zájmy, ale naše současná protiruská hysterie je směšná.

Zpátky k migraci. Evropští politici tvrdí, že si její nebezpečí uvědomují a hodlají na tuto hrozbu reagovat.

Zatím reagujeme směšně. Snad by se pan Holzmann neurazil, když evropskou obrannou strategii nazvu Holzmannovou doktrínou. Nyní nemluvím o vojácích, ale o politicích, protože ti určují zadání, které vojáci následně plní.

Pokus o zastavení dobyvatelů tím, že se obránci budou chovat tak komicky, že se útočníci uchechtají k smrti, je jistě velmi originální, a proslulý muslimský a africký smysl pro humor si o něco podobného přímo říká. Vše ale nasvědčuje tomu, že jeho efektivita je nulová. Pokud se nepletu, tak jsme zatím nezaznamenali ani žádného k smrti uchechtaného migranta z Afriky či z Blízkého východu, ani případ, že by se smíchem zmožená posádka výsadkového člunu rozhodla otočit plavidlo i se svým nákladem zpět k africkým břehům. Pokud nefunguje nový postup, tak bývalo zvykem našich moudrých předků vrátit se ke starému, vyzkoušenému, a případně jej modifikovat dle aktuální potřeby.

To by dnes znamenalo vrátit se k osvědčené střelbě ostrými. Modifikace by pak mohla spočívat v pořizování audiovizuálních nahrávek těchto akcí a jejich šíření po sociálních sítích – zejména v Africe a na Blízkém východě. O ničem takovém se ale na summitu nemluvilo – zřejmě nikdo nechce být vysmíván pro malou kreativitu. Střelba ostrými opravdu není příliš originální, avšak její efektivita je mnohokrát ověřená. Opakovaně se prokázalo, že demotivuje útočníka, aby upustil od svého konání mnohem více, než nabídka bytu, stravy a lékařské péče. Dávka z lodního kulometu v tomto ohledu zkrátka funguje nesrovnatelně lépe než dávka sociální.

Politici ale tvrdí, že přece nemůžeme po těch lidech, kteří k nám plují na člunech, střílet.

Pokud neposlechnou výzvu k otočení své lodi, tak proč bychom nemohli? Po Němcích jsme za 2. světové války také stříleli a nikdo nezkoumal, zda v daném tanku či letadle sedí opravdu přesvědčený nacist. To, zda jede útočník v ponorce nebo na gumovém člunu a zda si zbraně veze s sebou, nebo je získá až později, nehraje roli. Totéž platí o druhu zbraní; je jedno, zda jde o kámen, samopal, nůž, nebo – jak říkal Muammar Kaddáfí – dělohy muslimských žen. Ve všech případech jde o nepřátelský akt s cílem obsadit cizí území a tomuto záměru odpovídající zvolenou taktiku.

Ve všech oborech, kde se soutěží, má správná strategie využít největších slabin protivníka, což se dnes muslimům zjevně daří. Obsazují naše území bez výstřelu a dokonce za naší aktivní spolupráce. Rétorika nacistů z třicátých a čtyřicátých let je velmi podobná té dnešní muslimské a zároveň je u muslimů jejich ideologie zastoupena v populaci prakticky stoprocentně. V takovém případě se ovšem, když budeme střílet, prakticky nemůžeme dopustit omylu či nespravedlnosti. O něčem takovém si bojovníci proti nacistickému Německu mohli nechat jen zdát.

Mnoho lidí tvrdí, že militantních muslimů je pouze hrstka a nemluví za všechny.

Pak by ovšem ta miliarda umírněných muslimů tu hrstku militantních měla snadno zpacifikovat. Buď platí, že to udělat nechťejí a tím usilují o totéž, což je dostatečný důvod je k nám nepustit.

Nebo platí, že to nedokážou a tím máme důvod je k nám nepouštět také. Co s takovými lemply?

Další schválenou zahraniční misí je posílení přítomnosti naší armády v Mali, Iráku a Afghánistánu. Tyto mise přece reálné bezpečností hrozby zohledňují.

Ano, zohledňují, ale to je asi tak všechno. Jistě všichni upřímně přejeme Malijcům, Iráčanům, Afgháncům a dalším národům mír a prosperitu, ale to si na vlastním území musí zajistit sami. Pokud budou mít zájem a peníze, tak jim jistě rádi prodáme příslušnou techniku, ale není jediný důvod, abychom pro jejich bezpečí riskovali životy našich lidí. „Zahraníční mise“ je totiž pouze jiný název pro válku a ta je – na rozdíl třeba od počítačových her či žvanění o solidaritě – ošemetným podnikem, při kterém umírají lidé. Možná si to všichni zcela neuvědomují, ale i naši vojáci jsou lidé a mají své blízké. Stojí nám spokojený život Malijců, Iráčanů, či Afghánců za jejich bolest?

Existují prakticky pouze dva druhy válek. Války útočné, jejichž cílem je získání území (a zdrojů) – a války obranné, jejichž cílem je obrana téhož. U válek útočných je obvykle bráno jako dosažení jejich cíle obsazení území protivníka, likvidace jeho obranných kapacit a převzetí dobytého území pod vlastní správu. U války obranné se za splnění cíle obvykle považuje odrazení útoku, po kterém zpravidla následuje, z preventivních důvodů, přeměna války obranné na útočnou.

Co je cílem našich válek v Mali, Afghánistánu a Iráku? Tyto země na nás nijak neútočí, proto obrana vlastního území nepadá v úvahu. Vedeme tedy válku útočnou s cílem obsadit cizí území, získat tak jeho zdroje a posílit tak vlastní bezpečnost? Chceme měď, hliník, stříbro, rtuť a další vzácné kovy Afghánistánu? Nebo iráckou ropu a zemní plyn? Či snad lithium a zlato z Mali? Výborně, pokud ano, tak se jedná o cíle, kvůli jakým se v historii vedla většina konfliktů, a pojďme tedy diskutovat o následujících otázkách, jejichž zodpovězení nám pomůže minimalizovat rizika dalších konfliktů:

- Jsme ochotni riskovat životy našich vojáků výměnou za přístup k tomuto přírodnímu bohatství?
- Jak ustojíme tlak mezinárodního společenství, až obsadíme dobytá území?
- Jak eliminujeme možnost povstání na získaných územích?
- Jak se o dobyté země rozdělíme s našimi spojenci?
- Jak akceptování nového stavu prosadíme v mezinárodních institucích?

Další variantou je, že tyto země nechceme obsadit, ale pouze půjčujeme naše vojáky africkým, či blízkovýchodním vládcům. I to by bylo v pořádku, armády se v historii pronajímaly poměrně často, a pojďme tedy diskutovat o těchto otázkách:

- Jak a kolik nám tedy tito vládcí zaplatí?
- Bude to penězi, surovinami, najednou, nebo na splátky?
- Bývalo zvykem, že se část sjednané odměny rozdělila mezi vojáky (pokud to nebyli otroci). Jaký podíl na zisku jim tedy připadne v tomto případě?

Že nikdo o ničem z toho nehovoří? To je ale opravdu zvláštní. Proč tedy naši vojáci riskují své životy a za co tam utrácíme my všichni naše peníze?

Zastánci zahraničních válek argumentují tím, že máme spojence a naši účastí v těchto konfliktech plníme vůči nim své závazky, protože v případě potřeby pomohou zase oni nám.

Ano, je to tak, spojenectví se uzavírala od nepaměti, pokud to bylo pro obě strany výhodné. Jenom si teď nemohu vzpomenout, kdy nám zrovna Afričané, Afghánci nebo Iráčané naposledy pomohli v našich válkách. A že k tomu měli příležitosti! Vlastně si z jejich strany nemohu vzpomenout na nejen válečnou, ale na jakoukoli pomoc. Také důkazy vděčnosti z jejich strany si asi většina Evropanů představuje jinak, než jako vysávání rozpočtů evropských zemí a znásilňování a zabíjení Evropanek a Evropanů.

Upřímně řečeno; je obtížné si vzpomenout i na pomoc ze strany našich spojenců z NATO, ale to nemá smysl rozebírat. Předpokládejme, že tentokrát mají Německo, Itálie, Francie či Británie důvod chovat se jinak než v Mnichově v roce 1938. Pořád ale zbývá otázka, jak zahraniční mise posilují bezpečnost Evropanů? Nic jiného by totiž Armáda ČR a armády našich spojenců neměly mít za úkol.

Prý to je válka proti terorismu.

Válka proti terorismu? Co to má znamenat? Něco takového sice moc hezky vypadá v novinových titulcích, ale jinak jde o poněkud neuchopitelný termín. Kdy tedy té válce proti terorismu bude konec? Jaký je její konkrétní cíl? Jak je přesně definovaný „Den vítězství“? Až nebude žádný terorista? Nebo snad, až slovo „terorismus“ nahradíme slovem jiným? Na tyto otázky se nám nikdo a nikdy neobtěžoval odpovědět. Je to zřejmě poprvé v lidské historii, kdy konečný cíl války nikdo neurčil.

Pokud není určen žádný cíl, tak se tedy jedná o válku, která se vede jen tak?

Juncker je sice možná na první pohled směšný ožrala, ale hlavně je to gauner, který má kolem sebe partu dalších všehoschopných gaunerů. To, že jde o darebáky, ale zdaleka neznamena, že jde zároveň o hlupáky. Tvůrci evropské obranné strategie opravdu nejsou idioti, kteří by nevěděli, co dělají a vedli válku jen tak, zbůhdarma. Válka je totiž vždy velmi riziková, protože při ní umírají lidé. Zmetkům ve vedení EU samozřejmě ani trochu nejde o životy Evropanů či evropských vojáků. Mají ale velký strach z politických rizik, které tyto ztráty přináší. Přesto však existuje něco, za co jsou ochotni takové riziko podstoupit. Mají cíl, který jim za všechna ta rizika stojí.

Co to je za cíl?

Moc. Chtějí si udržet svou moc. Naše zahraniční války jsou válkami obrannými. Jejich cílem však není bránit Evropany, ale moc evropské vrchnosti. Ta si své posty zvykla považovat za jakýsi svůj pašalík, za svůj trůn, kterého se nechce za žádnou cenu vzdát. Je pro ně životní nutností, je jako droga. Touží po ní, protože si na ní zvykli, neumí si svůj život bez ní už představit a udělají cokoli, aby ji měli. Přináší jim peníze, bezpečí, zábavu, tleskající klaku, sluhy, luxus – a někomu dokonce i možnost veřejně a beztrestně fackovat premiéry kdysi svobodných a hrdých zemí.

„Válka proti terorismu“ je ve skutečnosti válkou proti Evropanům, jejímž jediným cílem je ještě více ovládat jejich mysl a tím udržet na trůnu evropskou byrokratickou aristokracii. Válka je vlastně pouhým prostředkem politického marketingu.

Jak to funguje?

Jde o aplikaci jedné z Paretových pouček, která říká: „Než ztrácet zbytečně čas marnými snahami zničit emoce, které nám nevyhovují, je efektivnější jich využít.“

To se přesně při „válce proti terorismu“ děje. Náš přirozený a zdravý postoj stát na straně vlastní rodiny, země či národa, evropská vrchnost nenávidí (může jim sebrat jejich trůny), ale prostřednictvím války a jejího správného komunikování jej dokáže otočit proti nám. Jde o dokonalý cynismus, což je ovšem marketing, a zejména ten politický, velmi často. Fotbal je sice fajn, ale trvá jenom chvíli a vlastně v něm o nic moc nejde, o hokeji a dalších sportech platí totéž. Zato válka, panečku, to je jiná věc, tam teče krev. Fandit ve válce „své reprezentaci“ je nám přirozené a dobří vojevůdci vždy byli oprávněně vážení. Vojska chránila před nepřáteli úrodu, ženy, děti, nebo pro ně získávala další zdroje a tím posilovala jejich bezpečí.

Euroaristokracie si tedy hraje na vojevůdce. Tváří se, že bojuje za naše zájmy, že nás před něčím chrání. Utrácí životy našich lidí a naše peníze, abychom při „fandění našim“ neměli čas přemýšlet. Například nad tím, jak (ne)řešila migrační krizi, ale naopak ji sama vyvolala, nebo o tom, jak nás všechny den ode dne víc fízluje, jak každým dnem ukrajuje kus svobody a utahuje šrouby. Máme zapomenout, že každému stát sebere půlku výplaty, že se rodí méně Evropanů, než jich umírá. Na to všechno máme při fandění přestat myslet a ještě ty, kteří to vše mají na svědomí, zvolit. Samozřejmě, že by volby rádi zrušili úplně, ale to si zatím netroufnou.

Kdyby se jim však podařilo například vyprovokovat konflikt s Ruskem, tak bychom se ale návrhů na jejich „odložení“ jistě dočkali. Zdůvodnilo by se to obavami o jejich regulérnost, protože na nás Rusko podniká „hybridní útoky“. Tato mediální „palebná příprava“ přeci už několik let probíhá, aniž by někdo takový útok opravdu doložil. Ostatně; co je to vlastně „hybridní útok“? Moderní technologie daly vrchnosti do ruky neskutečnou marketingovou zbraň; může reagovat na útoky, které nikdy a nikdo neviděl! To je sen každého politického marketéra! Už není nutné převlékat své vojáky do nepřátelských uniforem, stačí prohlásit: „Byli jsme napadeni.“

Udržení euroaristokracie u moci je skutečným a jediným cílem „války proti terorismu“. NATO, nejmocnější vojenské uskupení v lidské historii, si zprivatizovala parta cynických, mocichtivých a všehoschopných gaunerů. Ti skutečný cíl jejich války nemohou prozradit, protože se oprávněně bojí, že bychom jej odmítli financovat a vojáci by za něj odmítli umírat. Naše „válka proti terorismu“ se nevede proto, aby se vyhrála, ale proto, aby se vedla. Má jít o válku bez konce.

Zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Davka-z-kulometu-na-nelegalni-migranty-funguje-nesrovnatelne-lepe-nez-davka-socialni-V-cele-EU-stoji-ozraly-gauner-s-partou-dalsich-vsehoschopnych-gauneru-Politicky-poradce-hovori-545539>